

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **N. J. Č.**, bytom S., zastúpeného advokátom Mgr. M. J., Advokátska kancelária so sídlom Š., proti žalovanému: **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky**, so sídlom Kutuzovova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného – Personálneho rozkazu č. 26 zo dňa 23. februára 2004, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. októbra 2009, č.k. 4S/150/2009-136, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. októbra 2009, č.k. 4S/150/2009-136, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodom zastavenia konania v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 vety prvej Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) bol neodstrániteľný nedostatok podmienky konania – neúplná žaloba, ktorá neobsahovala náležitosti podľa ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p.. V petite žaloby sa žalobca domáhal určenia, že personálny rozkaz č. 26 vydaný žalovaným dňa 23. februára 2004 je neplatný. Podľa názoru krajského súdu v správnom súdnictve o takomto petite súd nemôže konať a ani vydať navrhované rozhodnutie.

Zdôraznil, že medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 80 písm. c/ O.s.p. pred okresným súdom (napr. o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru) a konaním o žalobe proti rozhodnutiu a postupu ústredného orgánu štátnej správy v zmysle § 248 zákona č. 370/1997 Z.z. o vojenskej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vojenskej službe“) v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. je rozdiel. V konaní o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku môže totiž súd konať a rozhodnúť iba spôsobom ustanoveným v § 250j ods. 1 a ods. 2 O.s.p.. Poukázal na skutočnosť, že žalobca bol v konaní zastúpený advokátom, a preto súd nebol povinný nad rámec svojej poučovacej povinnosti usmerňovať ho, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok (§ 5 ods. 2 O.s.p.).

Včas podaným odvolaním napadol predmetné uznesenie žalobca. Namietal tvrdenie krajského súdu, že žalobca sa dožaduje preskúmania rozhodnutia podľa ustanovení V. časti Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko podľa názoru žalobcu pôvodné podanie a meritórna argumentácia žalobcu od samého počiatku tvrdí, že sa domáha určenia neplatnosti predmetného personálneho rozkazu pre dôvody neplatnosti stanovené ex lege – zákonom a teda aj v zmysle všeobecného rozporu so zákonom ako dôvodu absolútnej neplatnosti podľa ust. § 39, resp. § 40 Občianskeho zákonníka. Ďalej vyslovil názor, že vzhľadom na absolútnu neplatnosť predmetného personálneho rozkazu ako právneho úkonu, nie je zo svojej podstaty možný ani procesný postup podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku, teda posudzovanie neplatného rozhodnutia a rozhodovanie o jeho zrušení, čo opakovane namietajú v tejto veci. V tejto súvislosti namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď súd neprihliada zo svojej úradnej povinnosti na absolútnu neplatnosť personálneho rozkazu. Zdôraznil, že v danom konkrétnom prípade je navyše vzhľadom na subjekt, ktorý personálny rozkaz vydal, ako aj vzhľadom na charakter personálneho rozkazu ako takého, vôbec použitie V. časti Občianskeho súdneho poriadku na prejednávajúcu vec diskutabilné, a to najmä s ohľadom na všeobecné uvádzajúce ustanovenia V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Doplnil, že nadriadený vojak, ako služobný orgán nie je sám o sebe, ale ani vzhľadom na charakter OS SR ako profesionálnej armády postavenej na zásadách profesionálneho služobného pomeru a obsah vzťahu OS SR a žalobcu ani orgánom štátnej správy, ani územnej samosprávy, nie to orgánom záujmovej samosprávy, ani nie je osobou, ktorá vo vzťahu k žalobcovi rozhoduje o jeho právach a povinnostiach v oblasti

verejnej správy, preto žalobca namietal nesprávne právne posúdenie krajského súdu, keď tento poukazuje na konanie o žalobe proti rozhodnutiu a postupu ústredného orgánu štátnej správy. Ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu je podľa jeho názoru okrem jeho nesprávnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, navyiac pre nedostatok dôvodov nespreskúmateľné. Uvedené žalobca tvrdil na základe časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorej súd konštatuje, že medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu a konaním o žalobe proti rozhodnutiu a postupu ústredného orgánu štátnej správy „je rozdiel“ bez toho, aby v odôvodnení uviedol, akými dôvodmi alebo úvahami sa riadil, pričom podľa žalobcu odôvodnenie musí obsahovať dostatok zrozumiteľných dôvodov, ich hodnotenie jednotlivo aj navzájom so zdôvodnením, ktoré a prečo považuje za nerelevantné, prečo niektoré odmietol zobrať do úvahy, alebo sa nimi vôbec zaoberať. Uviedol, že také nedostatky odôvodnenia zakladajú pritom podľa publikovaného rozhodnutia (Zo súdnej praxe 4/2008 č. 48, str. 132) vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Zo súdnej praxe 6/2006 č. 84, str. 212), podľa ktorého vadu návrhu na začatie konania (žaloby) nemožno zamieňať za nedostatok v podmienkach konania, pokiaľ totiž procesný úkon účastníka konania obsahuje zjavnú nesprávnosť, ktorej odstránenie nevyžaduje značnú procesnú aktivitu súdu, tento je povinný dať účastníkovi možnosť túto nesprávnosť opraviť ďalším procesným úkonom. Okrem už uvedeného poukázal aj na to, že v tomto kontexte publikovaná rozhodovacia prax dokonca konkrétne vyslovila názor, že neurčitosť či nezrozumiteľnosť žalobného petitu nie je dôvodom pre zamietnutie žaloby (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 3/03, Zo súdnej praxe 4/2003 č. 48, str. 103). Zároveň žalobca namietal, že nie je zrejmé, pre aký neodstrániteľný nedostatok konania súd konanie zastavil, resp. o aký nedostatok podmienky konania ide v prejednávanej veci. Dodal, že súd, ak trvá na svojej príslušnosti na prejednanie návrhu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku nepostupoval podľa ustanovenia § 250g ods. 1 O.s.p., teda ak nevybavil žalobu spôsobom uvedeným v § 250f O.s.p., keď mal predvolať na pojednávanie účastníkov, porušil a odňal tak žalobcovi možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1, písm. f) O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/150/2009-136 zo dňa 09. októbra 2009 zrušil a vo veci bolo ďalej konané

s tým, že sa súd náležite vysporiada so všetkými námietkami žalobcu. V závere navrhol súd, aby prípadne v zmysle ust. § 109 ods. 1, písm. b/ O.s.p. konanie prerušil, nakoľko rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, resp. všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, a aby postúpil návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Zároveň vyslovil názor o existencii rozporu všeobecne záväzného právneho predpisu – zákona o vojenskej službe, a to v ustanovení § 33 ods. 5 a § 48 (pri konštatovaní neplatnosti personálneho rozkazu) v spojení s ustanovením § 40 Občianskeho zákonníka s ustanoveniami § 244 ods. 1 a nasl. O.s.p., či už z hľadiska pozitívneho vymedzenia vecnej príslušnosti súdov pre rozhodovanie o žalobách v správnom súdnictve, alebo aj konkrétne ohľadom ust. § 250j ods. 2 O.s.p., kde Občiansky súdny poriadok má predpokladať rušenie absolútne neplatného právneho úkonu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že personálny rozkaz bol v zmysle § 33 ods. 5 zákona o vojenskej službe vyhotovený písomne, bol v ňom uvedený dôvod prepustenia podľa § 32 cit. zákona, bol profesionálnemu vojakovi oznámený v stanovenej lehote podľa § 33 ods. 1 cit. zákona a obsahoval aj náležitosti stanovené v § 48 cit. zákona, preto podľa názoru žalovaného chýba dôvod, prečo by mal byť predmetný personálny rozkaz absolútne neplatný. Doplnil, že žiadna zo žalôb žalobcu nebola súdom zamietnutá podľa § 250j Občianskeho súdneho poriadku, ako tvrdí žalobca. Poukázal na ust. § 244 ods. 2 O.s.p. a v spojitosti s ním uviedol, že orgánmi verejnej správy v zmysle V. časti, prvej hlavy Občianskeho súdneho poriadku nie sú teda len štátne orgány a orgány územnej samosprávy a orgány záujmovej samosprávy, ale aj fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach právnických osôb a fyzických osôb. Dodal, že podľa § 4 ods. 1, písm. b/ zákona o vojenskej službe služobný orgán je minister obrany Slovenskej republiky alebo nadriadený vojak v rozsahu vymedzenom prezidentom Slovenskej republiky.

Ohľadom námietky žalobcu, že v prípade napadnutého rozhodnutia nejde o rozhodnutie vydané v správnom konaní žalovaný uviedol, že aj keď v zákone o vojenskej službe nie je výslovný odkaz na správny poriadok, v zmysle konštantnej judikatúry, napríklad aj podľa odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/42/2004 zo dňa

31. mája 2005, podľa ktorého z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesporne vyplýva, že súdnemu prieskumu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Vzhľadom na uvedené sa potom aj na rozhodnutia služobných orgánov ozbrojených síl Slovenskej republiky použijú ustanovenia § 244 a nasl. O.s.p. o správnom súdnictve. Táto skutočnosť má za následok, že právoplatné rozhodnutia služobných orgánov ozbrojených síl Slovenskej republiky môžu byť preskúmané len podľa § 244 a nasl. O.s.p., a súčasne je vylúčené ich napadnutie určovacou žalobou. Žalovaný zdôraznil, že podľa § 250 ods. 4 O.s.p. pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. V predmetnej veci vydal napadnutý personálny rozkaz veliteľ Vzdušných síl generálmajor Ing. J. D., avšak vydal ho v mene veliteľstva Vzdušných síl Zvolen. Napriek uvedenému žalobca podal žalobu proti Slovenskej republike, Ministerstvu obrany Slovenskej republiky. Podľa názoru žalovaného nie je jednoznačné, či žalobca žaloval jeden subjekt (Slovenskú republiku, Ministerstvo obrany Slovenskej republiky) alebo dva subjekty (Slovenskú republiku a Ministerstvo obrany Slovenskej republiky), pričom ani jeden z týchto žalovaných subjektov nie je vzhľadom na obsah § 250 ods. 4 O.s.p. v predmetnej veci pasívne legitimovaný, čím je podľa žalovaného súčasne daný dôvod aj na zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného. V závere vyjadrenia žalovaný uviedol, že napadnutý personálny rozkaz bol žalobcovi doručený 25. februára 2004, pričom žalobu podľa § 247 a nasl. O.s.p. mal žalobca podať na súd najneskôr do 25. apríla 2004. Avšak žalobca podal žalobu až 25. mája 2004, teda evidentne po uplynutí dvojmesačnej lehoty uvedenej v § 250b ods. 1 O.s.p., preto súčasne bol daný dôvod aj na zastavenie konania podľa § 250b ods. 2 O.s.p. Žalovaný doplnil, že podľa jeho názoru bolo napadnuté uznesenie krajského súdu vydané v súlade s platnou právnou úpravou, a preto ho navrhol potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal uznesenie podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250 ja ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu zistil, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal na Okresný súd Bratislava III určovaciu žalobu,

v ktorej petite sa domáhal určenia, že personálny rozkaz č. 26 vydaný žalovaným dňa 23. februára 2004 je neplatný. Okresný súd Bratislava III postúpil vec listom zo dňa 19. augusta 2004 Okresnému súdu Nitra, ktorý vo veci pojednával a následne vec postúpil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhodol, že vecne a miestne príslušným na prejednanie veci je Krajský súd v Bratislave, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č.k. 3Sž/77/2007-127 zo dňa 11. júna 2009 vyslovil, že v danom prípade sa jedná o žalobu, ktorou sa žalobca napriek vadnému petitu dožaduje preskúmania rozhodnutia podľa ustanovení V. časti Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením následne zastavil konanie pre nedostatok podmienky konania – vady žaloby (§ 104 ods. 1 O.s.p.). Podľa názoru krajského súdu v správnom súdnictve o petite, ktorý uviedol právny zástupca žalobcu, súd nemôže konať ani vydať navrhované rozhodnutie. Medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa § 80 písm. c/ O.s.p. pred okresným súdom (napr. o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru) a konaním o žalobe proti rozhodnutiu a postupu ústredného orgánu štátnej správy v zmysle § 248 zákona o vojenskej službe v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. je rozdiel. V konaní o preskúmanie právoplatného rozhodnutia správneho orgánu podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku môže súd konať a rozhodnúť iba spôsobom ustanoveným v § 250j ods. 1 a ods. 2 O.s.p., t.j. buď žalobu zamietnuť alebo zrušiť napadnuté rozhodnutie správneho orgánu. Žalobca sa však svojím návrhom domáhal určenia neplatnosti personálneho rozkazu č. 26 vydaného žalovaným dňa 23. februára 2004, preto musel súd prvého stupňa vychádzať zo žaloby a jej obsahu, čo viedlo k zastaveniu konania. Keďže žalobca bol v konaní zastúpený advokátom, súd prvého stupňa nebol povinný nad rámec svojej poučovacej povinnosti usmerňovať ho, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok.

Žaloba v správnom súdnictve musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 2 O.s.p.). Podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sž/88/97 zo dňa 26. novembra 1997, uznesenie Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/114/99 zo dňa 21. apríla 2000) za osobitnú náležitosť žaloby je potrebné v zmysle ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. považovať aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Absencia tvrdenia žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu.

Súd v správnom súdnictve môže v súlade s dispozičnou zásadou preskúmať napadnuté rozhodnutia správneho orgánu, t.j. napadnuté výroky rozhodnutí len v medziach žaloby (ktorá musí obsahovať všetky zákonné náležitosti). Keďže žalobca v žalobe neuviedol osobitné náležitosti podľa § 249 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p., súd, súc viazaný dispozičnou zásadou, nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, čo by odporovalo spomínanej dispozičnej zásade a takisto zásade koncentrácie (§ 250h ods. 1 O.s.p.), v súvislosti s ktorými je toto konanie koncipované. Vznikol tak neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, ktorý bráni meritórnemu preskúmaniu žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

Námietku žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že vadu návrhu na začatie konania (žaloby) nemožno zamieňať za nedostatok v podmienkach konania, a v prípade zjavnej nesprávnosti, ktorej odstránenie nevyžaduje značnú procesnú aktivitu súdu, tento je povinný dať účastníkovi možnosť túto nesprávnosť opraviť ďalším procesným úkonom, odvolací súd považuje za nedôvodnú, nakoľko nemožno opomenúť, že petit, t.j. konečný návrh žalobcu, ako má súd o jeho žalobe rozhodnúť (čoho sa domáha) je základnou, podstatnou a nepostrádateľnou náležitosťou žaloby, ktorá musí byť skoncipovaná v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, tak aby o nej mohol súd v správnom súdnictve rozhodnúť. V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku musí žaloba okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať konečný návrh výroku o zrušení napadnutého správneho rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému správne prípadne o zmene rozhodnutia správneho orgánu (napríklad uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/4/2003, publikované v časopise Zo súdnej praxe, ročník 2004, číslo 6, str. 190). Návrh petitu, výroku, v žalobe nebol koncipovaný tak, aby o ňom mohol súd v správnom súdnictve konať a rozhodnúť.

Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnené a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 127/07-21 zo 06. júna 2007, č.k. II. ÚS 251/04-34 z 19. apríla 2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ako aj z citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožnil s námietkou žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné a súčasne obsahuje nesprávne právne posúdenie veci. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahovalo konkrétne dôvody, ktoré krajský súd viedli k rozhodnutiu, obsahovalo citáciu príslušných, na vec sa vzťahujúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve (§ 246c, § 103, § 104, § 249, § 250j, § 5), zákona o vojenskej službe (§ 248), obsahovalo porovnanie odlišností medzi konaním o určenie neplatnosti právneho úkonu a súdnym konaním v rámci správneho súdnictva a následné vyhodnotením týchto odlišností. Navyše, žalobca bol v konaní zastúpený advokátom, a preto nebol súd prvého stupňa povinný nad rámec jeho poučovacej povinnosti usmerňovať ho, akým spôsobom má v konaní uplatňovať svoj nárok (§ 246c ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.).

Odvolačnú námietku žalobcu, že procesný postup podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku nie je vo veci podanej žaloby možný, a to aj s ohľadom na subjekt, ktorý personálny rozkaz vydal, považuje odvolací súd za neopodstatnenú. V súvislosti s uvedeným poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sž/77/2007-127 zo dňa 11. júna 2009 vydanom v prejednávanej veci, v ktorom sa uvádza, že s poukazom na doterajšiu judikatúru preskúmania rozkazov v ozbrojených silách vo veciach personálnych, obsah podanej žaloby bolo potrebné posúdiť ako žalobu na preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu aj napriek navrhovanému petitu určenia jeho neplatnosti. Služobný pomer profesionálneho vojaka je totiž podľa § 10 zákona o vojenskej službe právnym vzťahom štátu a profesionálneho vojaka, v ktorom o vzniku a zániku služobného pomeru rozhoduje príslušný služobný orgán vydaním personálneho rozkazu v konaní podľa ustanovení zákona. Personálny rozkaz je teda rozhodnutím vydaným v konaní o služobných pomeroch a preskúmanie jeho zákonnosti patrí do právomoci súdov, pričom s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemôže byť jeho preskúmanie zo súdneho prieskumu vylúčené. Na tom nič nemení ani dikcia zákona, podľa ktorej personálny rozkaz, ktorý nemá zákonom stanovené náležitosti je neplatný. Pokiaľ súd v konaní podľa ustanovení V. časti Občianskeho súdneho poriadku a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky preskúmava zákonnosť rozhodnutia, skúma tiež náležitosti rozhodnutia a posúdenie otázky „platnosti“, je súčasťou úsudku súdu pri rozhodovaní o dôvodoch zrušenia rozhodnutia pre nezákonnosť.

Ohľadom subjektu, ktorý personálny rozkaz vydal odvolací súd uvádza, nakoľko predmetom preskúmania je personálny rozkaz vydaný veliteľom vzdušných síl, že v zmysle vyjadrenia žalovaného zo dňa 31. marca 2006 o prepustení profesionálneho vojaka zo služobného pomeru rozhoduje služobný orgán. Podľa § 4 ods. 1 zákona o vojenskej službe služobný orgán je : a) prezident Slovenskej republiky, b) minister obrany Slovenskej republiky alebo nadriadený vojak v rozsahu vymedzenom prezidentom Slovenskej republiky. Podľa čl. 7 ods. 1 písm. o/ v rozkaze ministra obrany č. 16/2000 o personálnej pôsobnosti služobných orgánov, ktorý po novelizácii zákona o vojenskej službe bol prevzatý aj prezidentom SR, veliteľ vzdušných síl je oprávnený prepúšťať podľa § 3 cit. zákona profesionálnych vojakov v poddôstojníckych a praporčíckych vojenských hodnostiach zo služobného pomeru. V zmysle uvedeného bol teda

veliteľ vzdušných síl oprávnený prepustiť žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka.

Na základe horeuvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 104 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil, pretože išlo o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nebolo možné odstrániť. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/150/2009-136 zo dňa 09. októbra 2009 ako vecne správne potvrdil (§ 219 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p., keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania ich náhrada neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 29. júna 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská